

ANNE K. JOY

Nimic nu este întâmplător... Edward Connor se află la New York cu un scop precis, iar Christina McCarty fuge de trecut. Cei doi se întâlnesc în urma unui așa-zis accident de mașină în care ea, dar și Cecile Anderson ar fi putut să-și piardă viața.

La scurt timp dorința i-a împins unul în brațele celuilalt, pomind totodată într-o relație fără obligații. Jocul aparent nevinovat avea să-i coste mai târziu. Deși sentimentele pe care și le purtau unul față de celălalt ar fi trebuit să-i unească, ascunderea și renegarea lor nu face decât să-i separe. Odată cu apariția fostului logodnic, Caleb Jonas, cei doi primesc prima lovitură din multele care le erau rezervate. Aleg soluția cea mai simplă, să se separe. Însă acest lucru nu a fost decât o bombă cu ceas, declanșând intențiile malefice ale unei persoane.

Deși credeau că au pierdut totul, destinul le-a așezat noi cărți de joc în față, obligându-i să lupte până la capăt. Dincolo de sentimente, există și ceva care întărește conexiunea dintre ei, apărut pe neașteptate în viața lor. Vine un moment în care deciziile nu mai pot fi luate individual, mai ales când trecutul îi ajunge din urmă. Vor supraviețui secretelor? Vor rămâne împreună sau totul se va dezbina pentru totdeauna? Ce sacrificii vor trebui să facă ei și prietenii lor?

ANNE K. JOY • DEMONII TRECUTULUI

DEMONII TRECUTULUI

ANNE K. JOY

DEMONII TRECUTULUI

Seria Demonilor:
Demonii iubirii, Demonul ucis, Demonii trecutului

Această lucrare este o ficțiune. Numele personajelor, caracterele, locurile și acțiunile sunt rodul imaginației autorului. Orice asemănare cu realitatea - locații, persoane în viață sau decedate, organizații, evenimente - este o coincidență.

Copyright © 2015 Anne K. Joy
Toate drepturile rezervate autorului.

Traducerea, copierea sub orice formă (scanare, fotocopiere, rescriere etc.), încărcarea sau postarea lucrării fără acordul scris al autorului este **strict interzisă!**

*Fericirea intensă și de lungă durată
nu vine brusc niciodată, ci treptat, puțin câte puțin.
Propune-ți să fii fericit și dorește-ți cu adevărat, atunci
ți se va îndeplini.*

CAPITOLUL 1

New York

Din nou acel vis... Ar fi trebuit să se obișnuiască sau să îl accepte pentru a putea trece peste el sau pentru a-și determina subconștientul să creadă că nu este important și cumva să îl înlăture. În ultimul timp încercase să accepte visul, să își impună că este lipsit de importanță, dar nu scăpase de el. Era acolo și părea real.

Putea să simtă totul ca și când ar retrăi. Vedea zarva care se crease în jur, oamenii care ar fi vrut să vadă mai de aproape, polițiștii care îi țineau la distanță, avertizându-i să nu treacă peste banda de culoare galbenă, în timp ce câțiva colegi de-ai lor ridicau probe. Accesul cu mașina fusese restricționat pentru câteva ore. Anchetatorii nu terminaseră. După aceea trebuiau ridicate mașinile și ulterior să se facă curat.

S-a apropiat, făcând câțiva pași până la banda care marca scena terifiantă. A văzut când un polițist deschidea încă puțin ușa șoferului. Apoi, strigat fiind de un coleg, bărbatul în uniformă s-a întors puțin și a făcut o jumătate de pas în spate. Atunci a văzut pata imensă de sânge care nu intra în țestură din cauza covorașului de cauciuc. Era dureros și sfâșietor, dar nu se mai putea schimba nimic. Nu se mai putea salva nimeni, și totul din cauza ei.

DEMONII TRECUTULUI

Nu avea prea multe de făcut. Trebuia să îl înfrunte pe criminal, să își riște viața, să tacă, dar să îl țină în continuare prin preajmă sau să fugă într-un loc unde să nu o poată găsi.

Știa cine era asasinul, dar nu îi era ușor să se ascundă de el. Niciodată nu reușise asta, dar nici nu se simțise motivată să fugă. Acum înțelegea că el nu avea limite.

Christina McCarty tocmai fusese externată după o lungă perioadă petrecută într-un salon al spitalului. Suferise un grav accident de mașină, iar rănilor fuseseră pe măsura impactului. La o intersecție semaforizată, deși avea culoarea roșie, intrase în mașina Ceciliei. Din fericire, aceasta nu suferise răni grave, iar copilul din pântecul ei scăpase teafăr, doctorul punându-i doar condiția de a-și monitoriza și de a-și ține sub control sarcina. Nu se putea spune același lucru și despre Christina, ea fiind ținută în viață cu ajutorul aparatului de ventilație. În ciuda faptului că nu mai avea motive să trăiască și nu de puține ori considerase că ar fi fost mai bine să se termine tot jocul acolo, supraviețuise. Și nu doar atât. Cecile Anderson, cea a cărei mașină o lovise, venise să o vadă. Insistase să o viziteze de câteva ori, până când Christina își înlăturase o parte din duritatea pe care o adoptase la scurt timp după ce se trezise din comă. Treptat, o învățase să fie din nou maleabilă, sociabilă, docilă, blândă, iubitoare și prietenoasă, dar mai ales că viața trebuie trăită și că moartea nu este niciodată o soluție.

Tot Cecile Anderson a fost cea care a organizat o cină în onoarea ei, a faptului că au supraviețuit și că s-au întâlnit, Christina neavând încotro decât să accepte planul „diabolic” al noii sale prietene.

Îmbrăcată într-o pereche de pantaloni negri, o bluză albă dantelată, ușor decoltată, cu mâneci trei sferturi, dar și cu un palton închis la culoare care să se asorteze cu pantalonii și perechea de botine, cobora din taxi în fața reședinței familiei Anderson. A stat un moment pe loc și a privit casa Ceciliei și a lui Matthew, gândindu-se că i-ar face plăcere ca într-o zi să ducă o viață liniștită într-un loc asemănător. Apoi, cu pași mărunți s-a îndreptat către ușa de la intrare. Însă, când ridicase mâna și era pe punctul să lovească ușor cu degetele strânse în pumn, Cecile a fost cea care i-a luat-o înainte, deschizând larg ușa.

— Bună!

În glasul ei se distingea starea de bine.

— Bună! i-a răspuns Christina fără entuziasm.

Apoi a invitat-o să intre în casă și să se alăture celorlalți.

— Te așteptam cu toții, a continuat Cecile. Edward a ajuns cu câteva minute înaintea ta.

Știa despre el că fusese doctorul care o primise pe Cecile la urgențe și că se ocupase de starea ei de sănătate pe tot parcursul internării în spitalul în care lucra.

Și-a dat pardesiul jos, Cecile luându-i-l din mână și punându-l pe un umerăș într-un dulăpior de pe hol. Apoi, împreună s-au îndreptat spre camera unde urmau să cineze. Însă nici nu pășiseră bine în acea încăpere, că toți cei patru s-au ridicat în picioare de pe scaunele așezate în jurul mesei, întâmpinând-o și salutând-o cu aceeași veselie pe care și Cecile o emanase cu puțin timp în urmă. Jessica Peterson, cumnata Ceciliei, a fost prima care s-a apropiat, i-a urat bun venit și a îmbrățișat-o ca și când s-ar fi cunoscut cu mult timp în urmă. Apoi, gazda casei a preluat cuvântul și i-a

DEMONII TRECUTULUI

prezentat pe fiecare în parte, pe soțul ei, Matthew, pe Ian, fratele pe care îl adora, ca la final să îl prezinte pe doctor.

— Iar el este Edward.

Atunci, Christina și-a îndreptat privirea spre el. I-a întâlnit-o pe a lui. Bărbatul îi zâmbea într-un anume fel, stârnindu-i o emoție nemaîntâlnită. Nu putea să nu îi remarce trupul și trăsăturile frumoase ale feței, părul brunet, ochii albaștri, obrajii puțin proeminenți și barba ușor crescută.

Când s-a smuls din starea de visare, a privit spre mâna lui întinsă. Cu teamă i-a întins-o pe a ei, pentru a-i răspunde la salut. Însă Edward a surprins-o. S-a apropiat mai tare de ea și i-a depus un sărut scurt pe obraz. Nici Ian și nici Matthew nu făcuseră un astfel de gest.

— Sunt încântat să te cunosc, Christina, i-a vorbit el pe un ton ferm.

Pentru un moment simțise că timpul se oprise.

— Și eu, a venit răspunsul ei nesigur, vrând să mai adauge totuși ceva, dar neștiind cum să i se adreseze.

— Te rog să îmi spui Edward, a replicat ca și când i-ar fi citit gândurile.

Nu și-a putut reține zâmbetul, așa cum nu a putut împiedica apariția roșeții din obraji, cauzată de gândul că i-ar fi plăcut să fie pacienta lui măcar pentru o zi.

Apoi, Cecile i-a invitat să ia loc la masă. Cei doi, Christina și Edward, aveau locurile unul lângă celălalt, conform planului. Nu degeaba îi invitasese la cină, iar dacă Matt și Ian nu sesizaseră nimic, Jessica o cunoștea prea bine ca să nu-și dea seama că totul făcea parte dintr-un plan al Cecilei. Iar spre deliciul ei, Edward se comportase ca un bărbat adevărat, ținându-i scaunul Christinei pentru a o ajuta să ia loc alături.

La scurt timp le-a fost servit primul preparat. Noua sa prietenă a dorit să țină un toast, să închine în onoarea Christinei pentru că acceptase, nu doar să ia parte la cină, ci și să facă parte din grupul lor de prieteni. A închinat și în cinstea lui Edward, pentru că se ocupase de ea și de copilul pe care urma să îl aducă pe lume, dar și pentru soțul, fratele, cumnata și gemenii care urmau să se nască. Toți au ridicat paharele, doamnele cu suc natural de portocale, iar bărbații cu puțin vin, închinând pentru ei și pentru legătura care prindea contur.

Pe Christina o măcina sentimentul de vinovăție. Se gândise de multe ori că din cauza ei ar fi putut să moară Cecile, dar și copilul acesteia.

— Îmi pare sincer rău pentru ce s-a întâmplat, s-a trezit ea vorbind.

Simțea nevoia să își recunoască greșeala și să își ceară iertare, însă în loc să i se aducă acuze, așa cum s-ar fi întâmplat cu luni sau ani în urmă din partea celor apropiați, cei prezenți au încurajat-o. Inclusiv Edward.

— Nimeni nu îți poartă ură, ci dimpotrivă. Contează că sunteți bine amândouă, iar tu ești ceea ce noi medicii numim miracol. Ai ajuns la spital într-o stare gravă, dar te-ai recuperat extraordinar de repede și astăzi ești aici cu noi, a spus el.

Christina l-a privit ușor încruntată, la gândul că existaseră momente când nu își dorise să supraviețuiască, ci să pună punct calvarului care nu-i dădea pace încă din copilărie.

— Mulțumesc, dar nu sunt un miracol, doar am fost nevoită să mă recuperez cât mai repede cu putință și să mă pun la adăpost.

DEMONII TRECUTULUI

Cuvintele ei îi uimiseră pe toți cinci, lasându-le multe semne de întrebare, însă nu îndrăzniseră să îi ceară să le spună mai mult. Cu toții erau la curent că accidentul nu fusese tocmai un „accident”, ci ceva pus la cale, premeditat, însă deslușirea misterului pica în sarcinile anchetatorului. Cecile a fost prima care a acționat, schimbând subiectul și cerându-i lui Edward să le spună câte ceva despre el. Pentru a salva momentul, a cedat dorinței acesteia și le-a vorbit despre relația deosebită pe care o avusese cu mama lui.

Edward se născuse la New York, dar mama lui decisese la scurt timp că ar fi potrivit pentru ei să se mute în Philadelphia. Crescuse și își urmase studiile de medicină acolo, iar pentru o perioadă lucrase în spitalul din oraș. Decisese să revină la New York după ce mama lui fusese depistată ca fiind bolnavă de cancer, ulterior lăsându-se răpusă de boală. Purtase o ultimă discuție cu aceasta, aflând o serie de secrete a căror vreme venise să fie deconspirate.

Apoi seara a decurs în liniște, toți cei prezenți punând la cale să se întâlnească și să cineze în ziua de Crăciun, care se apropia cu pași repezi. Cecile era în urmă cu cumpărăturile, așa că profitase de situație și le ceruse celorlalte două prietene să o însoțească prin magazine, dându-le posibilitatea Jessicăi și Christinei să discute atunci și despre locul de muncă. Cecile îi ceruse cumnatei sale ajutorul, iar aceasta nu ezitase să-i ofere Christinei un post într-una din librăriile pe care le conducea, în metropolă. Deși fondatorul era Paul Anderson, îi atribuisse Jessicăi același post pe care îl ocupa și fiul său, ea având grijă ca lanțul de librării să se dezvolte armonios și afacerea să prospere.

Christina avea nevoie de o slujbă și deși nu îi făcuse plăcere că Cecile intervenise pentru ea, de această dată trebuia să îi accepte ajutorul.

Însă de surpriza cea mare a avut parte atunci când se pregătea să părăsească reședința familiei Anderson.

— O seară magnifică! Abia aștept să o repetăm, a spus Matthew.

— O să simțim lipsa acestor seri, l-a completat Ian, gândindu-se că viața lor avea să se schimbe radical după apariția copiilor.

În schimb, Cecile nu era în totalitate de acord cu fratele ei.

— Asta credeți voi! Ține cont, i s-a adresat lui Ian, noi o să fim epuizate, iar voi o să fiți acolo ca să preluați ștafeta.

Și ca să se asigure că este înțeleasă, a gesticulat cu arătătorul spre Matt și Ian, făcând-o pe Jessica să izbucnească în râs, dar și să se mai spună câteva replici. Apoi Cecile și-a dus planul la bun sfârșit, afișând o expresie angelică. A continuat pe un ton calm:

— Edward, crezi că ai putea să o conduci pe Christina până acasă? Sunt convinsă că ar fi în siguranță cu tine! Nu aș vrea să am un motiv de neliniște înainte să adorm.

Pentru Christina venise ca o lovitură în piept, lăsând-o un moment fără aer. În același timp, Edward își golea paharul de vin, fiind la un pas să se înece. Dar mândria de a nu le permite celorlalți să-i observe șocul, l-a îndemnat să înghită de câteva ori, încercând să scape de acea senzație ciudată, apoi a răspuns:

— Bineînțeles!

A vrut să pară nonșalant și aproape reușise.

— Oh! Nu, nu, l-a refuzat Christina imediat. Pot să iau un taxi sau să merg pe jos...

DEMONII TRECUTULUI

— Cum aş putea să te las să faci una ca asta? Cum să te las la ora aceasta pe mâna unui necunoscut care conduce un taxi? a întrebat Cecile pe un ton îngrijorător.

Jessica vedea cum planul prietenei sale prindea formă și culoare, ceea ce a făcut-o să privească spre tavan și să tragă aer în piept, apoi a oftat.

— Trebuie să îi facem pe plac gazdei noastre, a spus Edward, ferm. O să te conduc!

Atunci, Cecile a zâmbit mulțumită, iar dacă nu ar fi fost înconjurată de cei pe care încerca să îi transforme într-un cuplu și dacă nu ar fi trebuit să aibă grijă de sarcina ei, de bucurie ar fi sărit și ar fi bătut din palme.

Christina a suspinat și s-a abținut să mai lupte cu morile de vânt, spunându-și în gând „În fond, doar mă conduce până acasă”.

Au ieșit în holul de la intrare, și-au îmbrăcat hainele și și-au luat rămas bun. Jessica a plecat împreună cu Ian, iar Christina nu a avut încotro decât să se lase însoțită de doctorul Edward. Simțea o repulsie față de el, dar în același timp și atracție, ambele aflându-se într-o strânsă legătură. Avea acea repulsie, tocmai pentru că după mult timp se simțea atrasă de un bărbat și nu înțelegea de ce trebuie să fie tocmai un doctor, un bărbat din lumea bună, unul incredibil de frumos. Ea credea că Edward cel mai probabil ar fi fugit din calea ei în secunda doi, dacă i-ar fi știut trecutul.

Se urcase nemulțumită în mașina lui, un Chevrolet Corvette, care ar fi furat inima oricărei femei, la fel cum o făcea și șoferul acesteia.

— Știi că nu ar fi trebuit să conduci, nu-i așa, doctore? l-a înțepat ea după ce străbătuseră o singură stradă.

— Pentru un singur pahar cu vin și nici ăla plin? s-a apărut el în timp ce conducea.

Christina și-a îngustat privirea, apoi și-a mușcat buzele.

— Adică nu ți se pare suficient cât ai consumat? De unde să știu eu că vezi bine și că nu o să intri într-un stâlp sau o clădire? De data asta poate chiar mor și o să fie doar vina ta, l-a acuzat ea.

Edward a privit-o preț de două secunde, vrând să o sfideze, apoi i-a răspuns:

— Nu sunt însurat, dar încep să înțeleg ce vor bărbații să spună prin „neveste cicălitoare”.

Ea și-a încrucișat brațele la piept și a continuat să îl privească, arătându-și nemulțumirea.

— Relaxează-te! i-a cerut cu ironie. O să te duc întreaga acasă și o să mă asigur de acest lucru până treci de ușa apartamentului tău.

— Dacă asta crezi tu, a spus ea, punându-și scutul în apărare.

— Arăt eu, și a privit-o pentru a o lăsa să îl analizeze, ca și când aş crede ceva? Sunt sigur!

Ei îi plăcea încrederea în sine de care el dădea dovadă și cu greu s-a abținut să nu zâmbească. Așa că și-a întors capul spre dreapta, încercând să se concentreze asupra clădirilor și a pușinilor oameni care se mai perindau pe acea stradă. Preconiza că în mai puțin de cinci minute avea să ajungă acasă și că era mai bine să nu continue să îi distragă atenția.

Când au ajuns la destinație, Christina a vrut să coboare, însă el i-a cerut să aștepte un moment, timp în care s-a dat jos din mașină și a venit să îi deschidă portiera. Era impresionată să vadă că dădea dovadă de maniere, chiar și atunci când erau doar ei doi.

— Mulțumesc! a spus ea blând.

DEMONII TRECUTULUI

Știa că o s-o însoțească până sus și deși ar fi putut să-i ureze noapte bună chiar în acel moment, Christina a tăcut și i-a permis să meargă alături de ea. Ar fi vrut să îi strige că îl urăște și că vrea să fie lăsată singură, dar pe de altă parte, l-ar fi prins de haină și l-ar fi rugat să mai stea. Putea să îi simtă mirosul apei de colonie, ca și când și-ar fi așezat capul pe pieptul lui. Ca și când s-ar fi agățat de trupul lui puternic. În liniște au urcat câteva etaje cu liftul. Nu și-au vorbit până când nu a deschis ușa apartamentului în care locuia.

— Vrei să intri? l-a întrebat ea din senin, ca și când ar fi uitat de discuția purtată în mașină.

— Îmi plac nopțile care se termină grandios, a răspuns el cu sarcasm.

Însă erau adulți și amândoi știau ce vrusese să spună. Christina a intrat prima și tot ea a fost cea care a închis ușa în urma lor.

— M-am gândit mai bine, a continuat Edward, stârnindu-i curiozitatea. Ai spus că nu e bine să conduci sub influența băuturilor alcoolice și cred că ai dreptate.

— Ce zici de încă un pahar de vin? l-a ispitit ea.

Nu locuia de mult timp în New York, dar apucase înainte de accident să își cumpere două sticle ieftine de vin roșu, una rămânând nedesfăcută până în seara aceasta. Nu se dădea în vânt după alcool, dar știa că face parte dintre puținele lucruri care nu trebuie să lipsească dintr-o casă.

— Te rog, a venit răspunsul lui imediat, însoțit de un zâmbet cu subînțeles.

Amândoi știau foarte bine că el nu avea să plece de acolo. Nu în acea noapte, ci la ivirea zorilor.

L-a lăsat în camera de zi, cerându-i să ia un loc pe canapeaua de două persoane, apoi ea s-a retras în bucătărie pentru a lua un pahar cu vin, dar și unul cu apă. Era prima

seară pe care o petrecea acasă după externare, iar doctorul care avusese grijă de ea îi prescrisese câteva pastile pe care trebuia să le ia zilnic, două dintre ele fiind recomandate seara, la o oră fixă. Însă din cauza cinei, întârziase cu vreo două ceasuri și era conștientă că nu trebuia să le mai amâne.

A părăsit mica bucătărie cu cele două pahare în mâini, dar și cu sticlulele cu pastile, întorcându-se la Edward.

— Te-ai întrebat vreodată ce e de făcut atunci când îți îndeplinești toate visele? a întrebat el când Christina îi înmâna paharul.

L-a privit cu suspiciune, apoi s-a așezat pe locul rămas liber, cel din dreapta lui. Și-a scos pastilele, le-a înghițit pe rând cu puțină apă, apoi i-a răspuns:

— Nu, dar dacă insiști, când o să aflu răspunsul, o să ți-l trimit pe e-mail.

Edward a râs ușor, în timp ce își ducea mâna dreaptă în spatele Christinei, atingându-i umerii.

— Dar ce ți-a venit cu întrebarea asta? a vorbit curiozitatea din ea.

— Nu știu, poate gândul că după mulți ani, a venit momentul în care pot să cred că o să recuperez tot ceea ce am pierdut. Dar nu mă întreba nimic. Deși i-aș fi povestit oricărui alt necunoscut, ție nu pot să îți spun.

— Cine a spus că vreau să aflu?

Christina și-a apropiat fața de a lui, provocator și periculos de mult, simțindu-i respirația pe buze. Mereu fusese copilul și femeia cuminte, dar acum era puternică și nu voia să mai nege că îl dorește. Măcar o dată trebuia să facă ce simte, fără reguli sau limite, pentru că nu mai avea cine să o judece sau să o țină sub control. Edward o făcea să se simtă liberă și să se detașeze de trecut.

DEMONII TRECUTULUI

El nu a tras de timp și nu a ratat oportunitatea de a-și atinge buzele de ale ei. Erau cele mai plăcute pe care le sărutase, fiind moi, perfecte și implicit compatibile cu ale lui. Da, se potriveau!

Și-a strecurat degetele prin părul ei blond și lung, strângându-i câteva șuvițe în pumn, ca mai apoi să o tragă ușor de păr pentru a o face să-și lase capul pe spate. Iar când ea s-a supus, el i-a sărutat bărbia, apoi a coborât cu săruturile pe gât, claviculă și până la marginea decolteului dat de bluza din dantelă. Când i-a atins o mică parte din locul unde se uneau sânii din cauza sutienului, Christina a suspinat și s-a lăsat pradă plăcerii pe care Edward i-o oferea.

— Trebuie să facem ceva cu hainele astea, a murmurat el printre săruturile pe care i le depunea delicat pe pielea albă.

— Da, a răspuns la rândul ei în șoaptă, dar nu aici, ci în dormitor.

Atunci s-au privit unul pe celălalt și fără să mai stea pe gânduri, s-au ridicat de pe locurile lor. Christina, ușor amețită, l-a condus, ținându-l de mână, în camera alăturată. Știa ce își doresc și nu era timp de pierdut. Nici nu au pășit bine în dormitor, că cei doi s-au dezbrăcat în grabă. Apoi s-au îmbrățișat din nou și au continuat de unde rămăseseră, întinzându-se împreună, stângaci, pe îngustul ei pat.

Nu mai întâlnește o femeie atât de sigură pe ea și de puternică. Gândul că trebuia să profite de Christina nu îi dădea pace. Și totuși, într-un moment în care sinceritatea și onestitatea puseseră stăpânire pe el, i-a spus:

— Nu te îngrijora! Nu o să fac dragoste cu tine, a murmurat. Tocmai ai luat un somnifer. Nu mai ai mult timp până când o să intri în faza în care mâine nu o să îți mai amintești mare lucru.

— Atunci, cu atât mai bine. Fă ce vrei cu mine, i-a cerut Christina.

Și acela a fost ultimul moment pe care și l-a amintit a doua zi când s-a trezit dezbrăcată, îmbrățișată de trupul lui gol. A închis ochii din nou când a conștientizat ce se întâmplase cu câteva ore în urmă. Apoi i-a ridicat brațul care o țintuia de trupul lui, reușind să îl trezească.

— Trebuie să plec! a spus în loc de bună dimineața.

Fiind adormit, abia o înțeleșese.

— De ce?

— Pentru că așa spun eu, a venit răspunsul ei acid și sec.

Nu mai era loc pentru alte cuvinte. Fusesse spus totul prin atitudinea ei rece. Nervos, a coborât din pat și și-a căutat hainele de care se dezbrăcase bucuros.

CAPITOLUL 2

— Deci asta e tot.

I-a auzit Christina glasul, în timp ce își turna ceai fierbinte în cană. Stătea în bucătărie, cu spatele către ușă și de aceea nu îl văzuse când se apropiase de ea.

Nici măcar nu fusese o întrebare, ci o afirmație care îi răsucea cuțitul în rană.

Ea și-a întors capul, cât să îl privească cu coada ochiului peste umăr.

— Văd că ai înțeles mesajul.

A lăsat bolul deoparte, apoi s-a așezat pe scaun, emanând aceeași răceală.

Edward continua să o privească.

— Nici măcar nu mi-ai spus bună dimineața, ci direct „ieși afară!”.

— Nu a fost chiar așa, s-a apărât Christina. Ți-am spus că trebuie să pleci.

A luat cana în mână și a sorbit din ceai. Ar fi vrut să exclame ceva din cauză că lichidul era fierbinte, dar mai ales pentru că simțea că îi ia foc gura.

— Ești prima femeie care mă tratează astfel.

Edward s-a dezlipit de tocul ușii în care stătuse rezemat, apoi s-a apropiat și a ocupat scaunul rămas liber, care îl punează față în față cu Christina.

— Te deranjează?

Îl deranja chiar și această întrebare. S-a lăsat pe spate și și-a încrucișat brațele la piept.

— Ți se pare că trebuia să fii amuzat? Desigur că m-a incomodat tot ce s-a întâmplat în această dimineață. Nu mă pot opri să întreb ce este în neregulă cu tine. Urăști bărbații?

— Crezi că dacă nu am emoții sau nu roiesc în jurul tău, nu sunt atrasă de bărbați?

Făcea eforturi imense să își păstreze calmul în loc să se năpustească asupra lui și să îl facă să regreta că îndrăznise să îi pună o întrebare intimă.

— Nu, dar nici nu te comporți ca și când ar însemna pentru tine, ca femeie, mai mult decât instrumentul din dotare.

— Crezi ce vrei, apoi a făcut o pauză cât să mai bea o gură de ceai. Iar dacă ai terminat, poți să pleci.

Cuvintele ei erau la fel de ascuțite ca lama unui bisturiu, iar ca doctor și bărbat, nu de puține ori ai parte de ele.

— La dracu', a înjurat el pe un ton sec, intrigat în continuare de răceala Christinei.

— Asta-i tot ce poți și ai de spus? l-a întrebat cu ironie.

El a fixat-o cu privirea, observându-i chipul frumos, tenul alb și perfect, ochii verzi, buzele de un roz intens, dar și cele două bucle blonde care îi cădeau din cocul strâns neglijent. Îl enerva și îl calma în același timp. Era ca apa și focul aduse într-un punct comun.

— Nu, a răspuns într-un târziu, dar dacă aș vorbi vulgar, nu aș fi mai bărbat decât sunt, ci dimpotrivă.

Subit s-a ridicat de pe scaunul său, în timp ce încă o privea.

DEMONII TRECUTULUI

— O să mă întorc mai curând decât crezi, a adăugat Edward.

Christina a înghițit în sec. Ar fi putut să îi spună să nu se întoarcă, dar nu era vorba că nu putea, ci că nu asta își dorea, nu asta simțea.

— Îmbracă-te gros, a spus ea și când ar fi fost doi prieteni foarte buni. Afară a nins puțin și trebuie să fie rece.

Și totuși, nici urmă de emoție în vorbele ei.

— Înțeleg că îți pasă, a spus Edward. O să interpretez după cum consider de cuviință.

Și-a dus două degete la tâmplă, cel arătător și cel mijlociu, gesticulând în semn de rămas bun, apoi le-a coborât. A schițat un zâmbet și la scurt timp a părăsit micul ei apartament, continuând să fie surprins de femeia care intrase în viața sa.

A doua zi de dimineață, Christina a primit un apel telefonic din partea Ceciliei Anderson, în urma căruia au stabilit să se întâlnească în câteva ore pentru a colinda prin magazine. Nu achiziționase cadourile pentru Crăciun și nici nu mai avea mult timp la dispoziție până atunci.

Ar fi putut să o refuze, dar nu a făcut-o. Se purtase urât cu Cecile atunci când o cunoscuse, dar aceasta nu cedase, ci dimpotrivă, insistase până când Christina putuse să îi accepte prezența în viața ei. Când au încheiat convorbirea, Christina a privit telefonul, apoi a zâmbit și și-a spus că bine a făcut când a decis să mai dea o șansă prieteniei. Nu putea să își garanteze că nu o să fie dezamăgită și trădată din nou, dar ceva îi spunea că cercul în

care pășea cu pași mărunți era diferit de oamenii pe care îi întâlnește până acum, că și ei aveau traumele lor.

S-a dus în dormitorul ei, a deschis ușile șifonierului și și-a scos o pereche de blugi, un pulover tricotat de culoare turcoaz și cu decolteu în V. Apoi a tras de un sertar din partea inferioară a dulapului cu haine. De acolo a scos un sutien din dantelă. Și-a luat lucrurile, le-a așezat cu grijă pe pat, ca mai apoi să înceapă să se pregătească pentru întâlnirea cu Cecile și Jessica.

O oră și jumătate mai târziu, Christina cobora dintr-un taxi, pe William Street, în locul indicat de Cecile. În timp ce închidea portiera mașinii, privea în jur, căutând locul de unde venea mirosul extraordinar de preparate culinare. Și l-a văzut. Era un restaurant select, cu pereți din sticlă, prin care Christina putea să observe că ar fi putut duce lipsă de orice, dar nu și de clienți. În timp ce admira restaurantul, prin una dintre ferestre observă o femeie care își mișca alergic ambele brațe. S-a încruntat și a privit cu atenție peste stradă, iar când s-a lămurit despre ce era vorba, a oftat și a traversat în grabă, cu zâmbetul pe buze. Cele două i-o luaseră înainte și se aflau deja la masa restaurantului cochet.

A intrat fericită în clădire și nu s-a oprit până nu a ajuns la masa celor două.

— Nu pot să cred că erați deja aici, le-a spus ea în timp ce își desfăcea nasturii de la pardesiu pentru a-l da jos.

— Nu ne-am putut abține să nu intrăm, cu gândul să comandăm ceva, a spus Jessica.

Atunci Christina s-a uitat spre platourile lor, dar erau goale.

— Miroase demential, a exclamat Cecile, dar te-am așteptat. Acum putem să dăm comandă.

DEMONII TRECUTULUI

Și nici nu a mai stat pe gânduri, că i-a și făcut un semn subtil chelnerului, care se ocupa de un cuplu aflat la o altă masă.

— Credeam că nu mai ajungi, a spus Jessica, în timp ce îi întindea meniul.

— Dacă mi-ați fi spus că venim aici, poate m-aș fi grăbit, a articulat Christina.

— Fetelor, le-a certat Cecile, nu mai trageți de timp și gândiți-vă ce vreți să comandați. Eu m-am hotărât deja și oricât aș vrea să mai amân, nu mai pot.

Jessica a izbucnit în râs din pricina nerăbdării prietenei sale.

— Râzi de mine? a întrebat-o Cecile, prefăcându-se indignată.

Și cum ea nu putea să îi răspundă, Cecile a continuat:

— Îți reamintesc că sunt însărcinată, a căutat ea să se scuze.

— Și eu, i-a răspuns Jessica. Chiar de două ori.

Christina a zâmbit ușor la gluma Jessicai.

Între timp ospătarul s-a apropiat de ele, le-a salutat și le-a întrebat politicos ce doresc să comande. Dacă Jessica și Cecile și-au comandat un preparat din carne de pui și câte o prăjitură, Christina a cerut să i se aducă o salată cu piept de pui la grătar, o plăcintă cu vișine și o cafea.

— Când o să îți vină rândul, i s-a adresat Jessica, făcând referire la sarcină, nu o să mai comanzi salată verde.

— Adică niciodată, a folosit Christina un ton rece, reușind să bareze orice replică ar fi putut să urmeze.

Zâmbetul Jessicai s-a șters la auzul răspunsului primit. A privit-o pe Cecile, iar după expresia acesteia, a înțeles că e mai bine să ignore momentul jenant.

— A rămas să discutăm despre locul de muncă pe care pot să ți-l ofer, a spus ea, schimbând repede subiectul.

Christina și-a umezit buzele. Regreta că nu își ținuse părerea pentru ea, dar și că aruncase cuvinte rău intenționate către Jessica.

— Îmi pare rău, a spus Christina, privind în jos pentru o clipă.

— Înțeleg, a venit repede răspunsul.

Cecile stătea deoparte, evitând să se amestece în discuția lor.

— Am nevoie de cineva care să se ocupe de librărie, a adăugat Jessica pe un ton cât se poate de serios. Nu o să fii singură, ci o să mai ai câțiva colegi, pentru că este un spațiu pe care l-am modernizat și l-am mărit după un proiect la care am lucrat în perioada în care locuiam în Seattle.

Christina o asculta cu atenție. Nu avea nimic de comentat contra, indiferent de cât de mult ar fi trebuit să muncească sau de ceea ce ar fi avut de făcut. Bani ei erau pe terminate, se apropia termenul să își plătească chiria, rămăsese fără mașină în urma accidentului, iar sărbătorile băteau la ușă, ceea ce însemna alți bani aruncați pe fereastră.

— O să ajuți la așezarea cărților și a produselor de papetărie, dar și la inventarierea lor. O să ai grijă să reînnoiești stocurile atunci când ating o anumită limită. Însă asta nu e tot. Cei care ne trec pragul, au posibilitatea să servească un ceai cald sau o prăjitură, așa că va trebui să dai o mână de ajutor.

— Am înțeles, a replicat Christina. Cred că o să mă descurc, pentru că altă soluție nu am momentan.

— Eu zic că o să îți placă, a intervenit Cecile. Am fost de câteva ori acolo cu Jessica și am cunoscut câțiva

angajați. Sunt prietenoși, sociabili și fiecare pare să își facă treaba.

Iar Jessica a preluat imediat cuvântul:

— Așa și este. Urmărim să angajăm personal conștiincios, nu certăreți sau leneși.

Când Christina se pregătea să intervină, ospătarul a revenit cu comanda lor. Ele au păstrat tăcerea în timp ce acesta le-a așezat cu eleganță preparatele și le-a umplut paharele cu apă. La sfârșit le-a urat poftă bună, apoi s-a retras.

Cecile nu a mai avut răbdare și a luat în mâini, furculița și cuțitul, începând să își felieze porția de pui în bucăți mici.

— O să mă descurc, a spus Christina. Când trebuie să încep?

— Imediat după sărbători, i-a răspuns Jessica. Momentan lucrăm la ultimele detalii, apoi o să aibă loc deschiderea. Adică în prima săptămână după Anul Nou.

Christina își simțea gâtul uscat, așa că a întins mâna după pahar pentru a lua câteva guri de apă.

Trebuia să recunoască faptul că era mulțumită că viața ei intra pe drumul cel bun. Era într-un oraș nou, cu o viitoare slujbă liniștită, înconjurată de altfel de oameni decât întâlnește până atunci.

— Salariul o să fie puțin mai mare decât cel oferit în cadrul companiilor concurente, a adăugat Jessica în timp ce se pregătea să mănânce. O să fie în jur de două mii de dolari. Nu este mult, dar în următoarele luni e posibil să mai crească puțin.

Era adevărat că nu era o sumă din care să trăiască în lux, dar nici nu avea nevoie de o astfel de viață. Ea își dorea să trăiască modest, să aibă un venit din care să își plătească

chiria, facturile și să își asigure o masă caldă zi de zi. Nu era genul de femeie care să cheltuiască sume mari pe prostii. Nu avea multe haine, nu pentru că nu își permitea să le cumpere, ci că nu se pricepea la modă, dar nici nu o atrăgeau subiectele de acest gen. Și tocmai pentru că nu era cheluitoare, alesese un apartament mic, sărăcăcios, dar cu o chirie foarte mică.

— Decât nimic sau chiar mai puțin, mă declar mulțumită, a venit răspunsul ei.

Apoi Christina a început să mănânce din salata ei verde, cu piept de pui la grătar și sos de iaurt.

— Bun, s-a auzit vocea Ceciliei, care până atunci mâncase în tăcere. Acum că ați terminat cu discuția asta, putem să începem una care să îmi placă și mie.

Christina și-a îngustat privirea, în semn de surprindere.

— Despre? a întrebat-o Jessica, în timp ce ducea spre gură, furculița cu o bucată de carne.

— Edward Connor, a spus ea simplu, determinând-o pe Christina să se oprească o clipă din mestecat.

Iar Jessica a înțeles la ce ușă bătea prietena și cumnata ei.

— Oare de ce sunt surprinsă că te interesează ce au făcut în acea seară? a întrebat cu ironie.

Și drept răspuns, Cecile, care stătea așezată lângă ea, a lovit-o ușor cu piciorul pe sub masă.

— Au, a spus Jessica în timp ce o privea intens. Asta a durut!

Cecile i-a zâmbit gingaș, ca mai apoi să își mute privirea spre Christina și să clipească des în așteptarea unui răspuns.

— Și ce ne povestești, Christina?

DEMONII TRECUTULUI

Continua să insiste, crezând că o să afle picanterii.

— Nimic!

Glasul Christinei devenise din nou rece și dur, la fel ca și privirea ei, nu doar pentru că nu voia să discute despre Edward, dar și pentru a o descuraja pe Cecile să continue discuția.

— Nu pot să cred că nu a avut pantalonii pe el pentru a face ceva mai mult decât să te conducă până acasă, a continuat Cecile indignată.

Însă Christina știa că se lăsase condusă de impuls și trăise liber acea noapte.

— Ei bine, asta a făcut, a spus ea.

Dar Cecile nu era ușor de păcălit. Tonul tremurat și privirea ascunsă îi dădeau clar de înțeles că între cei doi, Christina și Edward, se întâmplase ceva mai mult decât câteva minute de mers cu mașina și un rămas bun fugitiv.

— Mai bine ați termina de mâncat, a intervenit Jessica, pentru că abia aștept desertul.

Și Christina poftise la o porție de plăcintă, încă de când coborâse din taxi și simțise mirosul acela încântător, dar acum, după ce Cecile îi amintise de doctor, îi trecuse orice poftă. Îi venea să se ridice de pe scaun și să se retragă în apartamentul ei, însă acceptase să le însoțească la cumpărături.

Îl ura pe Edward, pentru că după câteva ore petrecute împreună, continua să îi distrugă liniștea de zi cu zi. Nu înțelegea de ce trebuia să o urmărească chiar și atunci când nu era prezent. Acum era convinsă că era mai bine să nu îl mai vadă, iar dacă o întâlnire nu putea fi evitată, atunci să îi ignore prezența pe cât posibil. Și totuși, amândoi erau invitați la masa de Crăciun organizată de Cecile și soțul ei, Matthew Anderson.

CAPITOLUL 3

Oricât și-ar fi dorit să se ascundă între perne și să nu se întâlnească cu nimeni, mai ales cu Edward Connor, Christina trebuia să se adune și să facă față întâlnirii cu el, dar și cu ceilalți.

Îmbrăcată într-o rochie roșie, mulată pe corp, lungă până la genunchi, fără decolteu, cu mâneci lungi și croială simplă, încălțată cu o pereche de cizme negre cu puțin toc, asortate cu dresul închis la culoare, Christina McCarty pășea din nou în casa familiei Anderson. De această dată, Matt a fost cel care i-a deschis ușa.

— Intră, i-a spus el.

Iar Christina a făcut câțiva pași timizi.

— Cecile unde este? a întrebat ea.

— Dă-mi voie să te ajut, i-a răspuns Matt în schimb.

— Mulțumesc!

Și i-a luat cele cinci cadouri pe care ea le ținea în mâini, apoi a continuat pe același ton binedispus:

— Este la bucatărie. S-a gândit să pregătească ciocolată caldă cu nalbe, dar trebuie să fi terminat deja.

Christina a zâmbit forțat, în timp ce își îndepărta pardesiul. Apoi l-a așezat pe un umeraș din dulăpiorul ascuns în perete. Constata că se familiarizase cu ei, dar și cu locul.

— Iar ceilalți? i-a mai adresat ea o întrebare, parcă vrând să îl caute pe Edward într-o formă sau alta.

DEMONII TRECUTULUI

— Te așteptam cu toții în camera de alături. Cecile a vrut să cinăm lângă bradul împodobit, așa că este tocmai bine. O să las cadourile acolo.

Și împreună au pornit spre ceilalți patru, Cecile, Jessica, Ian și Edward Connor. Când a pășit în cameră, Christina a fost învăluită complet de spiritul Crăciunului. Se putea observa că gazda se străduise să împodobească întreaga cameră, nu doar bradul verde și înalt. Apelase la aranjamente cochete, în culorile specifice sărbătoarei, verde, roșu și alb. Apoi a privit masa aranjată perfect și câteva preparate reci puse în centrul acesteia. Atunci amintirile au început să năvălească în mintea ei, aducând un strop de tristețe. Își aducea aminte de familia ei, dar și de toate dezamăgirile care îi ruinaseră viața. Chiar înainte să se adâncească mai tare în suferință, toți i-au urat „Crăciun fericit!”. Pe un ton moale, cu un zâmbet care nu era tocmai natural, le-a răspuns la fel.

Cecile s-a apropiat repede de ea și a îmbrățișat-o peț de câteva secunde.

— Credeam că nu mai ajungi.

— Din nou? a întrebat-o Christina, nefiind pentru prima oară când prietena ei îi spunea acest lucru.

— Nu știu de ce, a spus Cecile, dar tu ajungi de fiecare dată ultima. Reușești să îmi dai o mie de emoții.

Christina a suspinat și a privit fugitiv spre tavanul alb al camerei.

— O să fiu gelos, a spus Matt în timp ce lăsa cadourile sub brad.

Apoi și-a pus mâinile pe umeri, vrând să pară serios și supărat.

— Iubitule, a spus mios Cecile, tu ești emoția mea!

Inima lui s-a topit. A făcut câțiva pași, iar când a ajuns suficient de aproape a tras-o în brațele lui și a sărutat-o lung.

Christina a făcut ochii mari și i-a admirat fermecată. Apoi și-a întors privirea către Jessica și Ian, care la rândul lor se sărutau. A lăsat aerul să îi iasă din piept înainte să îl privească pe Edward, dar când a făcut-o, i-a întâlnit privirea trufașă. Brațul lui stătea întins pe speteaza scaunului liber de lângă el. Privirea ei a parcurs fiecare centimetru din lungimea brațului, iar când a ajuns la degete, l-a văzut mișcându-l pe cel arătător, bătând în lemnul scaunului și dându-i de înțeles că locul ei este acela. Și-a mușcat vârful limbii ca să își exprime mâhnirea într-un fel care să nu o dea de gol, apoi și-a ridicat fruntea și s-a dus să își ocupe locul. Nu îi făcea plăcere să stea atât de aproape de Edward, dar nu avea de ales.

— Cum te simți? a întrebat-o el pe un ton moale, cât să nu fie auzit de ceilalți.

Melodiile de Crăciun care se auzeau în încăpere, îl acopereau suficient încât să nu i se audă clar cuvintele spuse mai mult în șoaptă.

— Perfect, a răspuns repede, ca și când ar fi fost înțepată.

Spera ca discuția dintre ei să se termine acolo.

— Și eu la fel, a continuat el, prefăcându-se că ar fi auzit din partea ei o întrebare asemănătoare.

Christina l-a privit adânc în ochi, apoi și-a încleștat maxilarul. În acel moment Edward a înțeles și a bătut în retragere.

— Am înțeles, a zis el, nu ai dispoziția necesară.

Și atunci s-a terminat toată discuția lor. Între timp, cele două cupluri prezente au revenit cu picioarele pe

DEMONII TRECUTULUI

pământ, dar cu zâmbete largi pe chip. Christina îi invidia pe toți. Și ea ar fi putut să fie la fel de fericită dacă...

Cecile și Matt s-au scuzat pentru câteva momente, pentru a aduce prima gustare și băuturile.

Christina a oftat ușor și a privit spre cana cu ciocolată caldă din fața ei. A luat cana în mână și a sorbit. Ciocolata încă era caldă spre fierbinte, tocmai bună de băut. Ceilalți trei i-au ținut companie.

O privea pe Jessica și o vedea radiind de fericire. Aceasta zâmbea în permanență și își privea soțul cu căldură, dragoste și sclipire în ochi. Iubirea le putea fi citită cu ușurință în priviri, dar și din felul în care atingeau pântecul Jessicăi. Ian își așeza des palma pe abdomenul ușor umflat al soției sale, iar ea nu se lăsa mai prejos. Era o legătură pe care Christina nu putea să și-o explice în cuvinte, dar o trăgea în jos gândul că niciodată nu o să aibă o viață ca a lor.

Ar fi trebuit să fie veselă, să se bucure de prezența prietenilor ei, de spiritul Crăciunului, dar simțea doar apăsări care îi umpleau ochii de lacrimi și o făceau să respire cu greutate.

Până la finalul serii a încercat să joace teatru, să arate că este puternică în fața lui Edward și că nimic nu îi umbrea fericirea. A râs la o mare parte din glumele făcute pe parcursul cinei, a încercat să fie activă în discuțiile lor, și totuși, se simțea că ceva nu îi dădea pace. La final au împărțit cadourile, le-au deschis și s-au amuzat pe seama lor. Ea nu l-a deschis pe al lui Edward, nici el pe cel din partea ei. Chiar dacă au creat o undă de mister pentru cele două cupluri, preferau să facă acest lucru în intimitatea casei lor.

Christina era curioasă ce ar fi putut el să îi dăruiască, dar abia acasă și-a dat seama că luase decizia înțeleaptă de a aștepta până era singură, fără alte priviri îndreptate asupra ei.

De la Cecile și Matt primise o pereche de cercei cu pietre prețioase, iar de la Jessica și Ian, două halate de baie, cu săruri și lumânărele, dar și un bilet pe care scria „Să îți găsești repede dragostea!”. Când l-a deschis în fața celorlalți, a înghițit în sec și s-a abținut cu greu să nu îl privească pe Edward. În schimb, ea le-a oferit viitorilor părinți cărți despre copii și sarcină, dar și câte un caietel pentru amintirile cu ocazia venirii pe lume a bebelușilor. Atât Cecile cât și Jessica se arătaseră încântate de ideea caietului.

Ajunsa acasă, Christina a închis ușa în urma ei, a lăsat cadourile pe o măsuță, păstrându-l pe cel nedeschis, apoi s-a trântit pe canapeaua veche. A privit micul pachet învelit în hârtie colorată, cu o fundă roșie prinsă de el. Apoi și-a făcut curaj și a început să-l deschidă fără grabă. Inima îi bătea din ce în ce mai tare, din cauza suspansului care continua să crească. Când în sfârșit a deschis cutia, a văzut un ceas de mână, metalic, lucrat cu delicatețe, dar pe cât de simplu, pe atât de fin și elegant. Cureaua era fixă, ca o brățară, iar cadranul rotund era înconjurat de cristale.

Pe interiorul casei în care fusese ambalat ceasul, pe partea superioară a acesteia, stătea un plic mic, de culoarea untului. L-a luat, apoi a scos bilețelul din interior.

„Timpul te va aduce acolo unde vreau eu. Privește ceasul și numără puținele clipe până când acest lucru se va împlini.”

E.”

Inițial a zâmbit, apoi și-a mușcat buza inferioară. Și-a dus mâna dreaptă către ceas, iar cu arătătorul a mângâiat cadranul acestuia, făcând câteva cerculețe pe marginea lui. Cuvintele încă i se plimbau prin minte, în ordine aleatorie,

până când și-a dat seama de sensul acestora. Atunci și-a retras mâna ca și când ar fi fost arsă, a închis cutiuța și a pus-o deoparte. S-a ridicat în picioare pentru a da drumul la muzică în surdină și pentru a-și pune un pahar cu vin alb. Era prima zi când înceta să mai ia pastilele prescrise de medic și simțea că avea nevoie de puțin alcool.

Mai întâi a căutat câteva melodii ale lui Dean Martin, apoi s-a lăsat purtată de muzică. Era unul dintre puținele lucruri care o făceau să nu își mai audă gândurile.

Și-a luat paharul cu vin, umplut pe jumătate și urma să se întoarcă în camera de zi, când a auzit soneria. A rămas surprinsă. Și-a eliberat mâna, lăsând vasul de sticlă pe o piesă de mobilier. Exact în acel moment a început să răsunе melodia „Sway”. Christina a privit brusc peste umăr, preț de câteva secunde, apoi spre ușă. Hotărâtă s-a îndreptat spre vizor, a privit prin el, văzându-l pe Edward. Nu se putea abține să îi răspundă, iar asta pentru că avea nevoie de prezența lui. A tras lanțul, a răsucit mânerul și a deschis încet, nelăsându-l să îi observe nerăbdarea. Când s-au aflat față în față, el i-a afișat un zâmbet seducător.

— Știam că ai nevoie de companie, a spus Edward pe un ton sigur, ca și când le știa întotdeauna pe toate.

Dar ea nu i-a răspuns și abia după câteva secunde s-a dat la o parte pentru a-i permite să intre. El a pășit domol, iar când a auzit ușa închizându-se, i-a spus:

— Dansează cu mine!

S-a întors cu fața către ea, apoi s-a apropiat periculos de mult.

— Nu știi să dansezi, a răspuns pentru prima dată Christina.

— Nici eu, a spus Edward, fixându-și o mână pe spatele ei, iar cu cealaltă strângându-i mâna Christinei. Dar muzica se simte... se trăiește.

Și încet au început să se miște. Uitase când dansase ultima oară, mai ales cu un bărbat, dar știa că nu mai întâlnise acea senzație de amețeală. Mișcărilor erau tot mai ferme, iar brațele lui puternice o trăgeau tot mai aproape de trupul lui.

— Ți-a plăcut cadoul meu? a întrebat-o la ureche.

Întrebarea lui o aducea la realitate.

— Da, a răspuns după un scurt moment de ezitare, dar nu pot să îl accept.

Cuvintele ei l-au făcut să râdă ușor.

— Aproape toate femeile spun la fel, a concluzionat el. Însă cadourile nu se returnează.

Văzând că nu primește un răspuns sau o reacție din partea ei, Edward a continuat.

— Mi-a plăcut puloverul ales de tine și am de gând să îl port până când te decizi să îmi ții tu de cald.

Privirile lor s-au întâlnit, dar nu se puteau citi unul pe celălalt, din cauza neîncrederii a ceea ce vedeau, de teamă să nu se înșele.

— Nu te încrede în asta. Nu am s-o fac vreodată!

— Rămâne de văzut, i-a șoptit el la ureche, transmițându-i fiori dulci.

Când melodia s-a terminat, cei doi s-au oprit din dansat. S-au distanțat foarte puțin, atât cât să se poată privi în ochi preț de câteva momente.

— Ai o privire intensă, a dat ea formă gândului care i se plimba prin minte.

— Iar tu ai niște ochi cum nu mi-a fost dat să mai văd. Sunt ca ai unei feline. Ai putea să condamni și să ucizi

omul doar privindul, însă alteori sunt blânzi sau temători. Dar în orice caz, au o strălucire aparte.

Christina se vedea datoare să îl pună în temă.

— Nu te încrede în ei, pentru binele tău.

Dar într-o manieră fermecătoare, el i-a răspuns:

— Lasă-mă pe mine să decid cum îmi este bine.

Degetele lui i-au atins pielea fină și ușor îmbujorată a obrazului, stârnindu-i emoții și fiori Christinei, determinând-o să readucă în discuție ultima lor noapte petrecută împreună.

— Îmi... a ezitat ea. Îmi pare rău pentru cum au evoluat lucrurile ultima dată...

Însă el și-a așezat cu iușime, dar nu într-un mod agresiv, degetul arătător pe buzele ei întredeschise.

— Nu am venit ca să scoatem cadavrele în seara asta de Crăciun, ci ca să fim împreună.

— Ed... a încercat ea să îl oprească din vorbit, însă fără succes.

— Nu-ți cer să îmi spui ceva atât timp cât nici tu nu pui presiune să fac același lucru.

Era surprinsă de vorbele lui, uimită de faptul că el îi recunoștea că are un secret sau mai multe. Iar Edward a putut să îi citească surprinderea în priviri.

— Sunt om, nu extraterestru, a venit scuza lui. Și am dreptul să am secrete, a continuat să glumească, aducând un mic zâmbet și pe buzele ei.

— Și acum?

Timiditatea se regăsea în scurta ei întrebare, în urma căreia tânjea după un răspuns tandru din partea lui.

— Doar nu o să ne pierdem timpul vorbind, a răspuns domol, în timp ce mâinile lui îi mângâiau spatele în

căutarea fermoarului, pentru a îi da jos rochia de culoare roșie.

Când l-a găsit, l-a prins cu două degete și a tras cu ușurință de el, în jos, dezgolindu-i mai întâi spatele, apoi umerii. Christina nu a protestat, ci a închis ochii, lăsându-și ușor capul pe spate, ca și când ar fi așteptat ca buzele lui să i le atingă pe ale ei. Însă, Edward nu a sărutat-o pe buze, ci și-a aplecat capul pentru a îi atinge umărul. A sărutat-o suav pe pielea fină, apoi a coborât spre claviculă, apoi puțin mai jos, aproape de sân.

Săruturile i se păreau pline de sensibilitate, dar într-un mod straniu, o făceau să ardă pe dinăuntru.

Rochia i-a căzut într-o fracțiune de secundă la picioare, lăsând-o aproape dezgolită.

Edward a profitat de momentul de nebunie, cel în care nu se gândeau la consecințe sau dacă era bine sau nu ceea ce urmau să facă. A ridicat-o brusc la pieptul său, lipindu-și trupurile, astfel încât ea să-i înlănțuie șoldurile cu picioarele, iar gâtul cu brațele subțiri. Fiecare secundă conta... Buzele lor s-au întâlnit și ca doi flămânzi s-au sărutat, în timp ce el o purta fără grabă în brațe spre micul ei dormitor.

Toată această acțiune i se părea Christinei de o intensitate nemaîntâlnită până atunci. Nu era primul bărbat din viața ei, dar era primul care o înnebunea cu atingeri banale. O făcea să uite de moralitate și reguli, împingând-o într-o prăpastie a plăcerii și a emoțiilor care îi făcea fiecare părticică din trup să tresalte. El îi dădea viața la care renunțase cu mult timp în urmă, trezindu-i sentimente de care habar nu avea că puteau să existe. Era drogul de care avea nevoie, cel pe care îl consuma pe ascuns, negându-l în fața apropiaților, iar asta nu avea de gând să schimbe prea

curând. Îi era clar că legătura dintre ei trebuia să fie păzită de ochii altora, dar și de curiozitatea acestora.

Ajunși în dormitor, Christina a coborât din brațele lui Edward. În timp ce el își îndepărta cu repeziciune hainele, ea își dădea jos ultimele trei piese, sutienul roșu, dresul și lenjeria intimă minusculă. Era o trăire care depășea limita cuvintelor, dar nimic care să o facă să se rușineze față de Edward. Se simțea femeie... mândră, împlinită și puternică. Se simțea ca Eva a lui. Era Eva lui Edward.

Când și el a rămas dezbrăcat, Christina l-a prins de mână, cerându-i astfel să o urmeze și să se întindă pe pat. Iar Edward s-a supus în fața femeii cu o privire care îi exprima clar dorința, nevoia și siguranța care ardeau în interiorul ei.

Christina a venit deasupra lui, sărutându-i mușchii abdominali, pătrățelele bine definite, apoi pectoralii proeminenți. Își lăsa sfârcurile ei tari să îi atingă abdomenul lui Edward, în locurile pe care tocmai le atinsese delicat cu buzele. Iar cu mâna stângă cobora către părțile lui intime, timp în care își ridica privirea, înfruntându-l.

El și-a strecurat degetele prin părul ei, ca într-un final să le strângă în pumn și să o tragă ușor de păr, atât cât să îi dea încă puțin capul pe spate.

— Nu ești romantică, a spus-o pe un ton ferm, ca și când abia atunci ar fi înțeles acea latură a ei.

Și într-o fracțiune de secundă s-au învârtit, Christina ajungând sub el, întinsă pe spate.

— Nu! Nu sunt, a răspuns ea provocator. Și cred că nici tu nu vrei să pierdem timpul cu detaliile.

Edward a privit-o pentru un moment, înainte de a coborî puțin, cât să îi atingă sfârcul întârit, cu buzele, iar cu mâna să îi mângâie trupul.

Se întreba dacă și rândul trecut trăise totul la aceeași intensitate, dacă își simțise trupul chinuit de atingeri și dacă la fel își încorda, arcuia și împingea trupul într-al lui. Nu-și amintea decât că se treziseră dezbrăcați unul lângă celălalt, iar puținele amintiri de a doua zi se estompaseră de la o zi la alta. Îl dorea cu ardoare, așa cum nu mai dorise trupul altui bărbat, nici măcar al fostului logodnic de care fusese sau cel puțin se crezuse îndrăgostită...

— Știi, Chris, când o să fim majori, o să te iau de soție.

Christina a izbucnit într-un râs care lui începea să i se pară enervant...

— Tata îmi spune mereu că o căsnicie devine oficială, doar după ce este consumată, i-a povestit ea. Nu aș putea să am astfel de relații cu tine, fiindcă tu ești prietenul meu.

Adolescentul s-a înfuriat. De îndată s-a ridicat de pe iarba verde, spunându-i Christinei.

— Asta zici acum, dar îți jur că nu o să te las să fii a altuia. Eu sunt bărbatul tău, iar tu, femeia mea.

Orice urmă de râs a dispărut de pe chipul Christinei. Mai primise semnale de la el că este îndrăgostit de ea, dar până acum nu i se mai adresase cu venin în ton. Cu un nod în gât, dorea să îl lămurească, totuși, încercând să fie mai convingătoare de această dată.

— Poate că m-ai înțeles greșit! Eu nu caut un iubit acum, dorința cea mai mare a mea, fiind să studiez. Cu trecerea anilor o să întâlnesc un bărbat care să îmi dea fiori de dragoste, dar... îmi pare rău să îți spun, acela nu o să fii tu, cu siguranță.

— Ești o curvă, a spus-o cu maxilarul încleștat. O să regreti că mă respingi acum, dar...

DEMONII TRECUTULUI

Din chipul împietrit, a trecut la unul relaxat, ridicând chiar și un colț al buzelor, ca un zâmbet discret.

— *Tot la mâna mea o să ajungi! Poți să spui oricui despre ce s-a întâmplat acum între noi. Eu o să neg vehement. O să mă apăr, spunând că de fapt mă iubești și că eu nu te vreau, iar asta te face să o iei razna și să inventezi lucruri.*

— *N-ai îndrăzni să faci asta, a spus ea, ridicându-se brusc în picioare. Tu nu ești așa! Nu înțeleg ce ai pățit. Ce te-a schimbat?*

— *Vezi care-i norocul meu? Că nici tu nu mă știi așa, curvo!*

Tânărul s-a întors cu spatele, apoi s-a îndepărtat, în vreme ce ea rămăsese cu gura deschisă de uimire. Singura idee care i se plimba prin minte era că trebuie să fie drogat ca să se comporte așa meschin. Nu știa ce urma să facă, dacă să spună sau nu cuiva din familia ei. Fie îi îngrijora, fie el avea dreptate, spunând că nimeni nu avea să o creadă.

Și-a cuprins talia printr-o încrucișare a brațelor, simțind cum frigul o cuprindea pe dinăuntru.

Listă cărți Anne K. Joy

Seria Demonilor:

- 1) Demonii iubirii, 2014 – Jessica Thomas, Ian Peterson
- 2) Demonul ucis, 2015 – Cecile Peterson, Matthew Anderson
- 3) Demonii trecutului, 2015 – Christina McCarty, Edward Connor

Seria Identități false:

- 1) Descoperă-mă, 2015 – Ana Duarte, Nick Adam
- 2) Ascunde-mă, 2016 – Mara Dima, Alex Adam
- 3) Recunoaște-mă, 2016 – Ema, Simon Duarte

Alte romane:

- 1) Dragoste în 30 de zile, 2016 – Adele, David Antonov
- 2) Azi, mâine și pentru totdeauna, 2017 – Meredith Hathway, Dustin Woods
- 3) Ciocolată, dragoste și Crăciun, 2017 – Julia Bailey, Duncan McKendrick

<http://www.annekjoy.ro>

<https://www.facebook.com/anne.k.joy/>

<http://www.instagram.com/annekjoy>